

P **UTNÍK**

ČASOPIS HARCOVNÍKŮ

PUTOVÁNÍ

ZAMYŠLENÍ O. DOBEŠE

**NAŠE
PUŤÁKY**

**BOSO
CHODECTVÍ**

Poutník II

AHOJ Harcovníci.

Držíte v rukou druhé číslo našeho společného Poutníka. Číslo, které mělo spatřit světlo světa v létě před prázdninami, ale pak přes opětovné množství akcí a táborů, které dostaly přednost, tak se jeho vydání odsunulo na tuto dobu, kdy za okny je sníh. Sníh a Covid.

Dnes nám bude Poutník především vyprávět o letním putování. Jak píše pan Nevrlý, o poutnících, kteří chodí po zemi. Tisíce roků a jsou v různých dobách a různých světadílech nazýváni různě. Tuláci, poutníci, pobudové, proroci, výletníci, vandráci, luffáci, pocestní, darmošlapové, potulní kazatelé, krajánci, cestovatelé, turisté, čundráci, objevitelé, trem-pové...

A do této skupiny jsme se připojili i my, Harcovníci, když jsme před čtyřmi léty poprvé vyrazili na naše první velké prázdninové dobrodružné putování.

Pojďme zavzpomínat a ponořme se i do několika slov Míly Nevrlého a jeho „Hry na poutníka s lehkým srdcem“.

„Je dobré tuto hru začít hrát v mládí. Né v dětství, kdy bolí nohy a jedinou vzpomínkou na cesty je zmrzlinář, ale v mládí. V čase, kdy duše je otevřená a dychtivá. Svět jí prochází jako letní světlo kostelním oknem: barevně a jásavě. Trvale. Navždy. Duše je schopna okouzlení a kolena jsou ještě pružná. Tělo je kůň a duše jezdec a ve slunečním vichru nad nimi dosud neporazitelně vlaje korouhev lehkomyšlnosti.

Mnoho letních užitečných vlastností tříbí taková letní putování. Skromnost. Nezávislost. Výtrvalost. Překonání strachu, skleslosti těla i ducha. Úctu k zemi i domorodcům. Důkladné poznání kraje. Při putování se nádherně zpomalí čas, rozloží se na okamžiky, žiješ po tu dobu v jiných rozměrech. Z jedenácti měsíců roku si nezapamatuješ ani desetinu toho, cos prožil za jediný měsíc letní cesty.

Neznámé pohoří. Sediš na holém hřebeni, pofukuje stříbrnými smilkami. Tchořím krokem se blíží karpatský večer. Tmavě a nepozorovaně. Tiše. Dokola pod tebou jen sedmihradské lesy, oko se nikde nezachytí. Z hor stékají zelené prameny hřbetů a hřbitků, samota je úplná. Jsou taková pohoří. Kam se vydáš? Nikde pro tebe není předem uchystáno lože, není objednáno jídlo. A přece se vždycky vyspíš a ani hlady nezahyneš. Na kterou stranu půjdeš? Můžeš jít kamkoli, jsi svobodný. Do severních dolin a odtud dál k říčním proudům, oblázkovým břehům Bukoviny. Nebo do jižních roklí a jimi daleko k pelyňkovým pastviskům valašských rovin. Nebo k východu až tam, kde hory už padají na moldavskou stranu. Všude to bude nádherné, takové, jaké si to uděláš. Máš strach z neznáma, ale i křišťálovou jistotu, že domov máš všude. Zabloudit nemůžeš, všechno nosíš s sebou, kam dojdeš, tam je tvůj cíl. Stříbrně pofukuje, oko se nikde nezachytí. Z cizích lesů vane chlad, kdesi v nich je tvoje dnešní lože, je tam i voda, které se napiješ. Všude čeká neznámé. Dlouho bys seděl ve smilce s kamenem pod zády, ale je nutno se rozhodnout, večeru tmavne kožich. Vstaneš, jako zvíře chytáš vítr nozdrami. Pak přijde okamžik svobody, který nelze zaplatit, přiletí jako šíp. Náhle víš, kam půjdeš. Neznámo před tebou, neznámo za tebou, vstříc ti běží jen tchoří tlapky noci. Sladká, nebeská vteřina svobody!“

Miroslav Nevrlý, Karpatské hry

Pěkný a dobrý rok 2022 pro Vaše srdce i duši.

VÍTEK

Česká Kanada

puťák 2018

Všichni, kteří s námi byli na puťáku po České Kanadě, si jistě se mnou zavzpomínají na spoustu těch zážitků, které jsme tam někteří poprvé zažili. Pro mě to bylo například putování jen s tím, co mám sbalené ve své krosně. Pro jiné to mohlo být například první spaní pod širákem, nebo mnoho dalších věcí. A tak dovolte vy, kteří kteří jste na onom prvním puťáku byli, abyste si trochu zavzpomínali a pro vás, se kterými jsme se tam nepotkali, si můžete přečíst, co jsme tam zažili.

Naše první putování jsme začali na cestě vlakem Dačic do Slavonic, kde jsme navštívili zdejší podzemí, dále bunkr z pohraničního opevnění Československa z roku 1938. U bunkru nás samozřejmě chytla potřeba zahrát si pořádnou šiškovou bitvu (podotýkám, že v té době ještě rostly nějaké jehličnaté stromy, které už jsou v našich zeměpisných šířkách a výškách dosti vzácné). Potom jsme zamířili k jisté zaniklé vesnici, od které jsme došli k hradu Landštejn, dále následovala další zajímavá místa, například bizoní farma, nebo železniční úzkokolejková zastávka

Kaproun, odkud jsme se následně přepravili do Jindřichova Hradce, kde jsme náš první puťák zakončili pizzou a fotkou s úplně cizím svaatebním párem. A nakonec, jsme se ušmudlaní, zpotení, ale šťastní vrátili domů k maminkám a tatínkům.

PS: Omlouvám se, že neuvádím místa přespání, protože tak dobrou paměť už nemám a v mém „pozehnaném“ věku už to snad jde pochopit.:-)

Doufám, že moji druzi v putování si alespoň matně zavzpomínali a proto si dovoluji trochu vás otestovat:

1. Jak se jmenovala zaniklá vesnice poblíž Slavonic?

- a) Drosendorf
- b) Pfaffenschlag
- c) Langau

2. Komu patřil pomník na železniční zastávce Kaproun?

- a) Bedřichu Smetanovi
- b) Josefu Resslerovi
- c) Járovi Cimrmanovi

3. Co vám připomínal nápoj, který jsme připravili z borůvek na našem prvním tábořišti?

- a) Bubble Tea
- b) Hodně sladký sirup
- c) Nelze popsat, popřípadě něco mezi zde jmenovanými variantami

Pokud myslíte, že máte odpovědi správně, můžete je poslat na můj školní mail: knekuda19@stud.kgtrebic.cz

Cenu sice žádnou nedostanete, ale alespoň se můžete poplácat porameni, že si pamatujete tento puťák do detailu.

Nekudix

Sázava

puťák 2019

A je to tady. Skupina mladých lidí prahnoucích po dobrodružství se odhodlala opustit pohodlí svých domovů a nyní čekají na okamžik, kdy naposledy zamávají svým truchlícím rodičům a vydají se na nebezpečnou pouť s krycím jménem Sázava. Nyní už to nejsou obyčejní smrtelníci - jsou to Harcovníci, hrdinové zocelení nekonečnou chůzí, nepřízní počasí a tvrdou prací na Strojatině.

Po dlouhé a úmorné cestě vlakem, na kterou jsme se prozíravě vyzbrojili vtipem a humorem, pokrem a fazolemi (a měli jsme sebou pana Nekudixe, pozn. redakce) jsme dorazili na pomyslnou startovní čáru (vlaková zastávka Smrčná kdesi v lesích, pozn. redakce) a vyrazili vstříc dobrodružstvím a puchýřům.

„Hele, řeka, trochu se svlažíme!“ volali ti nejodvážnější z nás, zouvaje si boty, při první známce vodního toku. K naší radosti neměl náš mladý fotbalista Vítek nic proti, a tak se ti prozíravější z nás ponořili do vln v plavkách a ti méně prozíraví se brouzdali mělkou vodou a přeskakovali balvanu na balvan a doufali, že jejich oblečení nepodlehne nadměrné vlhkosti. Pochopitelně někteří z nás byli tak šikovní, že se smočili jednou, ti šikovnější dokonce vícekrát.

Poté, co z nás okapala většina vody, vydali jsme se hledat vhodné místo pro přenocování, směrem k našemu prvnímu cíli, Sluneční zátocce. Naším útočištěm pro první noc se stal přístřešek zjevně sloužící jako skladiště klád. Pro takové šikovné a pořádkumilovné zálesáky nebylo nic složitějšího přeskládat je všechny na úhlednou hromadu, a tak jsme si vytvořili dostatek prostoru pro pohodlné přečkání nečasu, jenž se na nás zjevně hrnul.

S prvními paprsky ranního slunce jsme vyrazili do nedalekého legendárního tábořiště pražské Dvojky, Sluneční zátoky. Nelze říci, že by místo nějak zvláště oslňovalo krásou přírody, ale samotná skutečnost, že stojíme na posvátné půdě, kde pan Foglar vymýšlel aktivity pro svůj oddíl, v nás zanechala úctu k tomuto ráji našeho Víti. Dívali jsme se na proudící řeku a představovali jsme si, jaké to bylo, když Jestřáb (přezdívka Jaroslava Foglara, pozn. red.) svolával chlapce na nástup.

Posilnění svačinou, vydali jsme navštívit raněná zvířata do záchranné stanice Pavlov. Nyní se naskytla příležitost vyzkoušet si své znalosti z hodin biologie a kochat se krásou a rozmanitostí druhů zvířat a hlavně ptáků, jichž byla na stanici většina. Nicméně Víťa z ní neměl úplně silný zážitek, protože jeho srdce už běželo napřed na další zastávku naší pouti, k muzeu Jaroslava Foglara.

„Věděli jste, že tábory za Jaroslava Foglara trvaly celé dva měsíce?“ volali na sebe Harcovníci a oči jim štěstím zářily. Nejvíce se však radoval Vítek. Právě k této chvíli se upínalo jeho srdce a nyní nadšením plesalo. Chodil muzeem a očima se snažil pozřít vše, co uviděl. Bylo zde spousta exponentů od ježka v kleci až po záznamy jeho táborů, staré kroniky, jídelníček. Vítek sice křičel, řval, žadonil, ale jednou jsme odejít museli. Jen těžko se s panem Foglarem loučil.

Náš další cíl byl hrad Lipnice nad Sázavou - dominantní stavba, která se tyčila do nebes a obohacovala naše kulturní dědictví. Zde jsme se proháněli po hradních nádvořích, vylezli jsme na zachovalé věže hradu a kochali se výhledem z nich. Lovili jsme hradní bobříky a někteří dokonce mince z kašny.

Z hradu jsme se vydali vstříc Památníku odposlechu, který odkazoval na minulý komunistický režim. Krásné na tom bylo, že se památníky nenacházely uprostřed civilizace, ale byly vytesány do stěn zatopených kamenolomů. To bylo něco pro Harcovníky. „Schválně kdo vyndá tu kouli z těch úst!“ hecovali jsme se a už jsme stáli na římse a násilnický jsme se pokoušeli vyndat kouli ze rtů. Památník totiž byl složen ze tří částí: ucha, oka a úst - uvnitř nich byla právě koule, jež nešla vytáhnout. Zároveň jsme zde měli možnost osvěžit si unavené údy v chladných vodách lomu.

Jelikož nás z celého toho putování už bolelo celé tělo, rozhodli jsme se utábořit na jednom „úplně náhodném místě“ (ehm ehm). Shodou okolností to bylo první skautské tábořiště v Česku, kde roku 1916 stanoval Jiří Wolker společně se svými kamarády. Zároveň se zde měl ověřit náš gastronomický um, takže jsme si na styl italské kuchyně připravili špagety. Jak se vám celou dobu snažíme naznačit - Harcovníci jsou lidé šikovní, a tak se jim pochopitelně jídlo povedlo. Den jsme zakončili modlitbou a ulehli jsme do postele z Jehličí.

Další cesta nás zavedla přímo ke zřícenině hradu Orlík, odkud byl z rozhledny krásný výhled na město Humpolec, a tak jsme si na okamžik mohli připadat jako Libuše.

Když jsme přišli do města, zjistili jsme, že město není tak veliké a jeho sláva má ke hvězdám hodně daleko. Při navštívení zdejší jednoty jsme zjistili, že je tu poněkud draho a nejsou zde ani základní potraviny pro přežití. Nicméně jsme si alespoň trochu zlepšili chuť v restauraci, kde nás sice trochu vyděsilo vystavené umění, ale nás, otrlé dobrodruhy, o chuť k jídlu rozhodně nepřipravilo.

Po strastiplné cestě napříč civilizací jsme měli opět možnost užít si krásy přírody. Naše cesta totiž vedla napříč nádherným údolím se skalami a vodopády. Naše srdce si tuto chvíli zarylo do paměti, ale souvislosti, čas a prostor jsme již zapomněli.

Byli jsme poctěni. Vítek nás jako první vzal na svou novou základnu Strojatin. Tenkrát jsme sice měli výhrady, že prý je to zřícenina a že by stálo méně peněz, kdyby se celý dům stavěl celý od základů. Nyní však víme, že jsme se zmýlili a že tvrdá práce, optimistická mysl a pracovní citáty nám pomohly činit ze snu skutečnost. Večer náležel oslavám, že jsme přežili, ťukli jsme si hrnky s kofolou a naše bolavé nožičky se začaly těšit na návrat domů.

„Tak jste se nám všichni vrátili!“ oddychly si maminky, když nás uviděly zmrzačené, ale s úsměvem na rtech, jak stojíme na nádraží. Následovalo dlouhé loučení, při kterém i slza ukápla. Ale již bylo na čase vydat se zpět do svých domovů. Naposledy se Harcovníci podívali navzájem do očí, z nichž bylo možné vyčíst tisíce slov. Podali si ruce a rozchodem do všech světových stran končí toto putování a s ním i tento příběh. Ale nebojte se! Oni se vrátí.

KRYŠTOF

JÁCHYM

Rychlebské hory

puťák 2020

Dne 10. srpna 2020 jsme se sešli na třebíčském vlakovém nádraží. Po tříhodinové cestě vlakem jsme vystoupili na osamělé zastávce a došli jsme na Smolný vrch, kde byly na vyhlídce Venušiny misky. Po chvíli cesty jsme dosáhli vrcholu Boží Hora. Po pár fotkách, večeři a modlitbě jsme se uložili ke spánku s komáry.

Ráno jsme sešli do vesnice Žulová a doplnili jsme si zásoby vody. Kus za vesnicí se nacházel krásný lom, ve kterém jsme si dali ranní studenou koupel a snídani.

O kousek dál jsme nasedli na vlak a dojeli jsme do nedalekého města Javorník, kde jsme si smlsli na zmrzlině. Prošli jsme areálem zámku Jánský vrch. Po dlouhé cestě jsme došli na vyhlídku Čertovy kazatelny, kde byl krásný výhled na okolní les. Sešli jsme po prudké a obtížné cestě k secesní stavbě, která se jmenuje Tančírna. Porozhlédli jsme se po okolí, a vydali jsme se směrem ke zřícenině hradu Rychleby. Dlouhá a namáhavá cesta nás dovedla na velkou a prostornou louku, kde jsme se utábořili. Dalšího rána jsme si doplnili zásoby vody v nedaleké studánce, a pak přes polské hranice jsme pokračovali k vrcholu Smrk. Zde se nacházelo obrovské množství borůvek, které byly jako bonus k naší večeři. Ti, co toho ještě neměli málo se vydali k „nedalekému“ lesnímu baru, ze kterého jsme se vrátili až za tmy.

Ráno jsme sešli do lyžařského centra s lanovkou. Vystoupali jsme na nedaleký vrchol, kde se nacházel patrně rozestavěný mlýn. Seběhli jsme velký kopec až skoro do města Staré Město. Zde jsme se naobědvali pizzou z mikrovlnky a nakoupili si suroviny na večeři. Tam jsme ta-

ké zamávali druhé skupině, která se musela vrátit domů dříve.

Zbylých 12 vytrvalců vyrazilo na kopec, kde bylo naše další tábořiště.

Časně ráno jsme vyrazili bez krosen na Kralický Sněžník. Náš namáhavý výstup zpestřila pořádná dešťová sprška a píseň Kryštofa Nekudy pod stromem, kde jsme našli útočiště. Po dešti jsme osvěženi doběhli na vrchol, pořídili pár krásných hromadných i rodinných fotek, napili jsme se z pramene řeky Moravy a když nás koukání do krajiny omrzelo, sešli jsme zpět k našim krosnám, ale tam už na nás opět čekal déšť, po kterém nám byla pořádná zima.

Teplé útočiště jsme našli na vlako-

vé zastávce ve Starém Městě. Pár Romů a opilejších lidí nám zpestřilo večer. Doufali jsme, že ráno najdeme všechny lidi i věci bez úhony.

Další den nás čekala návštěva vojenského muzea v Králíkách, kde jsme se mohli podívat na výzbroj za 2. světové války.

Kousek od muzea se nacházela tvrz Hůrka, u které jsme málem nestihli prohlídku, což by byla škoda, protože byla velice zajímavá a poučná.

V Králíkách jsme nasedli na vlak do Třebíče, ale protože jsme se nechtěli s nezapomenutelnými zážitky puťáku jen tak rozloučit, protáhli jsme si ho ještě o jednu noc, a to na nové základně Halahoje, na Strojatině. Závěrečný táborák patřil hlavně našemu jedinečnému, úžasnému, geniálnímu, originálnímu, vtipnému a nejlepšímu kamarádovi Vítkovi staršímu (v těch nejlepších letech), který tam oslavil své 42. narozeniny. Náš talentovaný kamarád Nekudix vymyslel na počest Vítkových narozenin skvělou a originální píseň.

Druhý den jsme už museli zatlačit všechny slzy a vydat se vstříc našim rodným domovům.

Všem, co byli na tomto putovním táboře jako organizátoři i účastníci moc děkujeme za skvělé zpestření prázdnin a zase na viděnou za 2 měsíce!

ANIČKA

KRISTÝNKA

TOMÁŠ

Lužické hory

puťák 2021

Letošní puťák jsme započali časným vstáváním a nástupem do vlaku. Jeli jsme přes Brno až do Liberce. Téměř všichni během cesty usnuli. Někdo dokonce začal ze spaní zmateně povídat. V Liberci jsme vystoupili a pokračovali do IQlandie. Budova měla několik pater, venkovní areál a neskutečné množství expozic s doprovodnými programy. Překvapil nás například mluvící robot, svítící tunel i zpívající fontána.

Po několika hodinách jsme vyšli z budovy. Nakoupili jsme vše potřebné a vyrazili na nástupiště. Na nástupišti nás navštívil přátelský holub, který se drobký od svačiny nechal velice rychle ochočit. Pak ale přijel vlak a my se museli rozloučit. Cesta pod Ještěd byla dlouhá. Putovali jsme dál, když začalo zapadat slunce. Nastal čas najít si tábořiště. Pár dobrovolníků prozkoumalo nejbližší cesty, zda se dá někde přespat. Nakonec jsme se o pár desítek metrů vrátili a přesпали v lese u studánky. Nejspíš nás v noci navštívila zvědavá srnka.

Druhý den ráno jsme si vyčistili zuby, sbalili věci a šli na Ještěd. Výstup chvíli trval. Za ten nádherný rozhled při snídani to ale stálo. Cestu z Ještědu lemovalo borůvčí. O povzbuzení tedy nebyla nouze. Došli jsme do Kryštofova údolí, kde jsme navštívili muzeum betlémů a různých starožitností, historickou márnici s kostelem, podívali se na originální orloj, vykoupani se a napsali dopisy těm, kteří s námi nemohli být. Jakmile jsme vyrazili, započaly přípravy na nevídanou slavnost. Martička a Zlaté prasátko (natahovací hračka) měli mít „svatbu“. Rychle se pletly prstýnky, trhaly kytice, sháněly šaty, hledali svědci a konaly se různé další přípravy. Na hradě, kde mělo být naše tábořiště i ta velká sláva, se málem vše zrušilo. Naštěstí nám dali povolení tyto prostory využít jak k hostině, tak k přespaní.

V noci naneštěstí začalo pršet. Dobří lidé natáhli plachty, vzbudili ostatní a všichni se pokud možno co nejrychleji schovali. Myslím, že většina z nás velice dlouho usínala. Už jen z toho důvodu, že někdo spal na kamenech, měl nohy mimo plachtu, nebo byl zmáčknut svými sousedy.

Třetí den ráno každý hledal, kde skončily jeho věci a jak moc jsou mokré. Ležení jsme rychle sbalili a vydali se od hrádku k nejbližší studánce. Konečně nás mohla těšit snídaně a čisté zuby. Přes stánek s kofolou a zmrzlinou jsme došli k Bílým sloním kamenům, od kterých vedla dlouhá, strmá a velice úzká cesta. Naštěstí na vrcholu byla zastávka s borůvkovým občerstvením. V Hrádku nad Nisou nám u hodných lidí dolili vodu. Během pochodu ve skupinkách probíhaly živé konverzace, které neutichly ani u posezení. Začali se kolem nás rojit komáři, tak jsme rychle vyrazili na Popovou skálu. Výhled byl krásný, bohužel ale netrval věčně. Na Loupeživém hrádku jsme si udělali večeři, byli chvíli u ohně a zahráli Tomášovu hru. Tu noc byla jasná obloha a padaly hvězdy.

Ráno bylo tak rychlé, že si z něj moc nepamatuji. Nicméně naše další putování pokračovalo bohužel kolem desítek čerstvých pařezů a přes cesty poničené těžkými stroji. V jedné části pár z nás zapadlo. Po náročné cestě jsme navštívili restauraci, dali si kofolu a limonádu. Za chvíli jsme šli přes podmáčenou zem a klacky, až se cesta vyjasnila a my spatřili nádrž Nadějí. I přes nízké teploty vzduchu a vody si šlo pár odvážlivců zaplavit. Naše další cesta byla zkomplikována nejdříve ohromnou skupinou cyklistů a poté zákazem vstupu z důvodu těžby dřeva. Nezbyvalo nic jiného, než jít přes strmý kopec zasypaný kameny. Konečně jsme došli k Ledové jeskyni. Led v ní bohužel nebyl. I přesto nás zaujala svojí velikostí.

Následné šlapání do kopce bylo úmorné. Každou chvíli člověku zapadla noha mezi kameny, nebo někdo uklouzl. Po velké oklice se konečně objevil skalní převis Milštejn. Za chvíli jsme si začali povídat a vařit. Byl společný táborák a pak se šlo spát. V noci nás budilo hlasité vytí psa či vlka. Nikdo se pro jistotu do rozbřesku nepohnul. Příští dopoledne stáčilo k tomu, abychom se stihli rozdělit, ztratit, zase najít, dojít na horu Luž a omylem si na rozhledně popovídat s našimi německými sousedy. Dále naše cesta vedla přes Jiřetín pod Jedlovou a hrad Tolštejn, kde nás otravovala velká hejna mušek. Po krátkém přesunu nám zkrátila čekání na autobus přátelská výměna brýlí mezi členy výpravy. Výstup z autobusu následovala dlouhá chůze zpestřená přibývajícím tmou. U našeho cíle, Kamzičí studánky, byla skoro noc. V noci nás postihl malý deštík. Dobří lidé zase vytáhli a natáhli plachty a my se mohli schovat.

Ráno několik odvážlivců vyběhlo na horu Klíč. Ostatní si balili věci. V Novém Boru jsme navštívili místní supermarkety. Bohužel nastal čas se rozloučit a rozdělit. Naše skupina, která odjížděla dřív, rychle nastoupila na vlak a vyrazila směrem k domovu. Už během prvních pár minut se nám stýskalo. Letošní puťák jsem si moc užila. Myslím že na něj jen tak nezapomenu.

BARČA

Tři dny a je po všem

Blížil se konec puťáku, ale naštěstí se zde vyskytla myšlenka, že kdo by chtěl, tak si může putování o tři dny prodloužit (o tři velmi nabitě dny). No a ten, komu to situace umožňovala nebo nebyl nemocný, samozřejmě zůstal, včetně mě.

Vše začalo cestou do Nového Boru, kde všichni dokoupili v Kauflandu zásoby. Ti, kteří zůstávali, tak respektive větší zásoby. Poté už bohužel nezbývalo nic jiného než samotné loučení. My, kteří jsme zůstali, jsme si koupili vynikající tropickou zmrzlinu a hrdinsky se vydali na cestu ke skalnímu hradu Sloup. Cesta byla sice náročná, ale stálo to za to, byť výhled z hradu Sloup zkrátka měl své kouzlo. Chvíli jsme si na hradě odpočinuli, nabrali opět síly a hurá k Cikánské jeskyni. Po cestě jsme se vykoupani a do jeskyně jsme došli ještě za světla, a tak nastal čas na samotnou přípravu večere. Každý si ukuchtil něco jednoduchého, kromě mě, Vítka a Jáchyma. My jsme totiž dělali těstoviny s vajíčkem, cibulkou, slaninou, sýrem, kukuřicí, kuřecím masem a spoustou dalšího. Dovarili jsme až kolem desáté. To nám ovšem nevadilo, mysleli jsme si, že to stojí za to. Ovšem co se nestalo, Jáchym o kotlík s těstovinami omylem zakopl. Takže jsme vše dlouho sbírali, poté dali opět do kotle, jemně opláchlí vodou (spíše více neopláchlí než opláchlí) a vše snědli. Kamínků a hlíny křoupajících v zubech už jsme si zkrátka nevšimli, byť jsme už neměli žádné síly a byli jsme unavení.

První den osamělí bez našich kamarádů jsme v neděli ráno vyrazili opět do Nového Boru na mši sv. do kostela. Po ní nás „náš Harcovnický táta Vítek“ pozval na různé pochoutky do čínské restaurace. A jak to má samozřejmě každý po obědě ve zvyku, tak jsme se vydali prozkoumat místní krásy Lesního hřbitova. Po hřbitově jsme také zavítali na Havraní skály, po kterých následovala koupačka. Modlitební důl a opět nějaký ten hrad, konkrétně hrad Svojkov. Poslední akce tohoto dne byl už jen přesun k Lesnímu divadlu. To nám posloužilo, jako příjemný a útulný nocleh.

Druhý den ráno po probuzení následoval snad nejlepší zážitek dle mého za poslední tři dny a to nebylo nic jiného než strašně zábavná ranní honička po skalách, v různých skalních chodbičkách a na pódiu Lesního divadla. Na pódiu jsme i Vítkovi předvedli scénku a jako každý rok popřáli k jeho narozeninám (a ano hádáte dobře, dostal zásoby Kofoly). Poté už jsme se ale vydali na samotnou cestu vlakem do Doks. V Doksech jsme se vykoukali v legendárním velice čistém a ještě více studeném Máchově jezeře. Poté jsme putovali k Braniborské jeskyni, ve které jsme čekali velkou bouřku, ta naštěstí nepřišla, a tak jsme měli klidný, ničím nerušený spánek.

No a nastalo to, čeho se všichni obávali, poslední den... V posledním společném dni už se toho moc nestihne. Vrátili jsme se zpět do Doks, tam nás nabral vlak a dovezl do blízké vesnice u hradu Bezděz. Poté už jsme museli jít jen po svých na samotný hrad, na kterém byla i těm největším otužilcům ZIMA. Bohužel to byl už poslední námi zdolaný hrad. A poté už jen cesta domů. Když jsme přijeli, tak jsme se všichni rozloučili a už si šel každý vlastní cestou.

Na puťák vzpomínám moc ráda, bylo to vše zkrátka nepopsatelné. Já se vám to tady zkusila v pár větách jen shrnout, ale to se zkrátka musí zažít, abyste nám porozuměli. Myslím si, že puťák jsme si náležitě užili, i když to byla často makačka, byť jsme z 90% měli na všech cestách 10-ti a více kilogramové krosny. Příjemné vzpomínky na puťák se mi uloží v paměti na celý život.

MARTA

Na jakou akci s Halahojem nejvíc vzpomínáš?

Akce, na kterou dodnes vzpomínám, je Arkham horror 2. To byla prostě skvělá akce. Začínali jsme na vlakovém nádraží, poté jsme odjeli autobusem do Opatova a z Opatova jsme šli na základnu Zlatomlýn. Tato akce byla dost strašidelná. Jen ten příběh naháněl hrůzu a když se s tím spojila strašidelná základna, tak to byl zážitek. Víím, že jsme se s klukama báli chodit sami na záchod (ten byl totiž jakoby ve sklepech), tak jsme se vždycky domluvili, že tam půjdeme ve skupině. Byly tam super strategický, bojový, povídací hry. Tak jsem se snad do žádného příběhu nevžil jako právě do tohoto. A taková perla byla, když byla závěrečná bitva a vedoucí nám dali malinkou dýmovnici a řekli, že ji máme dát do lucerny a okolo ní máme utvořit kruh. No a tak začala bitva a Filip Hess řekl, že to je Dum-Bumka a že to by tu lucernu úplně rozbilo a že jí jenom hodíme. No a tak jsme ji zapálil a hodili, všichni čekali ránu, ale nic se nestalo a vedoucí převlečení za příšery (to byly asi ty nejlepší a nejstrašidelnější kostýmy, jaké jsem kdy viděl) se proti nám rozběhli. A to byla panika, někteří začali utíkat dovnitř, někteří běželi ven a všichni jsme se brutálně vylekali. To byl obrovský šok pro všechny, nikdo se nechtěl nechat chytit. Ale nakonec k nám přišel Šimon a dal nám malou fontánku a potom už jsme ten kruh okolo příšer zvládli a vyhráli.

Víteček

Nejvíce vzpomínám na Arkham horror, jednak protože to bylo napínavé a super příběh a taky protože to byla moje první akce s Halahojem a vnesla mě do víru halahojáckých akcí.

Vašek

Já mám takový dvě, na který nejvíc vzpomínám. První z nich je Risen, protože to byla úplně první akce, na které jsem s Halahojem byl. A v té době, když mi bylo dvanáct, jsem si to strašně užíval a mám na to doteď úžasné vzpomínky. A ten druhý je Odlož si kvůli tomu, že jak byl ten program tak skvěle udělaný, tolik věcí na zamyšlení a tak, celkově strašně dobrá atmosféra, že mám na to stále živý vzpomínky a ještě dlouho snad mít budu.

Filip

QUO VADIS HALAHOJ 2027

O víkendu 28.-30. 5. se konala akce Quo Vadis Halahoj 2027. Všichni účastníci jsme se sešli v Naloučanské základně, kde jsem se měli zamýšlet nad dalším směřováním Halahoje.

Hned po příjezdu jsme se otestovali na Covid 19. Všichni jsem prošli bez ztráty kytičky. Po testování jsem se hned pustili do plánování budoucnosti Halahoje.

Druhý den byla hned ráno mše sv., kterou sloužil otec Loub. Mše byla sloužená za Terku Čapkovou. Po mši přijel první host Jan Burda, který nám pomohl určit cíle do budoucnosti Halahoje. Po obědě přijela Eva Fruhwirtová. Přivezla s sebou některé hračky ze svojí mozkoherny, jako třeba opilé autíčko. S Evou jsme prošli všechny akce, které pořádal Halahoj. Některé byly přidány a některé bohužel zrušeny.

Večer bylo slavnostní vyhlášení Zlatých laviček. Po předávání proběhly volby do vedení Halahoje na další dva roky. Jako ukončení dne se hrál noční fotbal a zpívání a hraní na kytaru s Ondřejem Herzánem.

Poslední den jsme začali plánovat oslavu 20. narozenin Halahoje. Každý jsem dali nějaký návrh, jak by mohl Halahoj oslavit svoje narozeniny. Bylo zde hodně nápadů, třeba jako opékat prase nebo uspořádat velkolepou oslavu s kapelou.

Sice nevím jistě jak bude vypadat Halahoj za 6 let anebo jak bude slavit své narozeniny, ale ať to dopadne jakkoliv, jedno vím jistě, a to, že bude Halahoj vždy s námi a bude dělat skvělé akce pro všechny.

EMMA

Výsledky SWOT analýzy

		POZITIVNÍ	NEGATIVNÍ
INTERNÍ	Silné stránky	<ol style="list-style-type: none"> máme Vítka, Haničku a pracanta Honzíka - 25 jsme srdcaři – jsem dobrovolníci a máme mezi sebou přátelské vztahy - 19 generace Harcovníků - 16 hodně pestrých táborů a akcí (tradiční a oblíbené – např. Stínadla) – 15 máme velkou skupiny přátel a příznivců (Halodárci, máme dobrou pověst jako důvěryhodná organizace) – 7 máme základy na které jezdíme a slouží nám jako finanční zdroj – 6 dostatek účastníků táborů a akcí (stále mají zájem) – 5 máme zpracovanou historii (fotoknihy, články, almanachy...) – 3 propagace (funkční web, pěkné letáčky, Zpravodaj, FB, fotky) - 3 psychická obnova Vítka – 2 v náročných situacích, které přicházejí, dokážeme improvizovat materiální zabezpečení - 1 <ul style="list-style-type: none"> propojení s KG – účastnická základna hodně příměšťáků – finanční zdroj staří členové se rádi vracejí 	<ol style="list-style-type: none"> chybí aktivní <u>výchova</u> instruktorů (hlavní vedoucí si neberou pod sebe nezkušené instruktory) – 27 závislost na KG - 12 málo větších příležitostí pro rozvoj nových instruktorů (převzetí zodpovědnosti) - 13 nedostatek hlavních organizátorů akcí a táborů – 7 roztříštěnost Halahoje (chybí jednotná parta) – 6 odchod lidí z TT týmu po maturitě (5) málo <u>stálých</u> aktivních instruktorů - 4 závislost na Vítkovi – 3 krytí akcí s akcemi ostatních organizací (1) <ul style="list-style-type: none"> málo specializovaných instruktorů
	Příležitosti	Hrozby	
EXTERNÍ	<ol style="list-style-type: none"> generační návaznost – výchova srdcařů – 25 propojení třebečských organizací – školení mladých instruktorů - 13 udělat akci pro současné instruktory + akci pro starší – 12 větší propagace mimo KG - 10 granty (např. Mládež krajů, šablony...) – 6 spolupráce s ostatními organizacemi - 6 získat nájemníky na Strojatině - 3 výdělečná akce pro širší veřejnost – 2 odborné vzdělávání pro instruktory (hl. vedoucí, zdravotník, voda...) - 1 <ul style="list-style-type: none"> využití odrostlých instruktorů propojení se školou (SVČ, školní klub) přesun Domečku aktivita na sociálních sítích (IG, TikTok, ClubHouse...) 	<ol style="list-style-type: none"> odchod hlavních vedoucích do života (bez náhrady novými) – 20 poctit nezájmu KG o naši činnost - 20 finanční situace (splátky za Strojatin, ztráta zaměstnance...) – 13 odchod <u>námí</u> vychovaných instruktorů do jiných organizací - 11 ztráta Domečku (zbourání, přesun do školy, ztráta zázemí a <u>skladů</u>) – 8 ztráta Vítka – 4 nevratné poškození základen - 1 další vlna covidu – 1 <ul style="list-style-type: none"> ztráta sponzorů a grantů hodně práce na základnách (bere to hodně času) 	

Po.Po.Hár.

Podvečerní setkávání Harcovníků

Než přišla pandemie, probíhal v Halahoji normální život. Každou chvíli byla nějaká akce či brigáda. Ale jednoho dne se to všechno změnilo. My museli zůstat doma odkázáni jen na své počítačové obrazovky a mobilní telefony. Když to trvalo skoro celý nekonečný rok, tak nám jednoho dne přišel potěšující e-mail, že se se svými kamarády budeme moci potkávat alespoň online přes google-meet, když už jinak nemůžeme.

Každý týden nám bylo umožněno se setkávat a dozvídat se plno nových informací, ať už z historie, z ciziny, jak funguje náš mozek a jak ho cvičit, nebo také, že nikdy není pozdě naučit se něco nového. Proběhla spousta zábavy, testů i soutěží nejen z oboru táboření, vodáctví a již výše uvedených témat. Zmíněné soutěže měly někdy za úkol prověřit, jak moc pozorně jsme při online setkáních naslouchali.

Součástí jednoho z Po.Po.Háru bylo v našem volném čase dobrodružné hledání odznáčků, které do hry věnoval „Bručoun“ (pan Prukner). Vířa je nápaditě ukryl u Židovského hřbitova, abychom měli taky trochu pohybu. Celý jeden měsíc jsme měli možnost si je podle nápověd najít a vyzvednout.

Byly to fajn večery, na které jsme se všichni moc těšili. Šlo o krásně zpříjemněné chvíle naší společné „karantény“.

Děkujeme všem, co jste nám věnovali svůj čas.

Doba setkávání - březen až květen 2021

- 1) Vojta Palát, Monika Paločková - DOBRODRUŽNÝ KVÍZ
- 2) Honza Menšík - Historický vývoj Třebíče + kvíz
- 3) Ivo Vítek - K-centrum Noe aneb drogy a drogová scéna v Třebíči
- 4) Zdeněk „Bručoun“ Prukner - Procházka mezi domy, které už nestojí
- 5) Vojtěch Loub - Duchovní slovíčko před Velikonocemi
- 6) David Hort - Olympijské hry a sport
- 7) Ondera Herzán - Cestou necestou napříč Evropou
- 8) Vašek a Filip Hessovi - Hesský kvízový večer
- 9) Honza Menšík - Třebíčská železniční trať
- 10) Šimon Benda - Soutěžní večer
- 11) Michal „Kody“ Kislicki - Válka na Ukrajině
- 12) Bronislav „Broňa“ Sobotka - O angličtině a vytrvalosti jít za
- 13) Eva „Fru“ Fruhwirtová - Jak nám funguje mozek

Putování

Často si vzpomenu na jedno setkání s mladými lidmi, kteří mi vyprávěli o svém velkém zážitku, když byli v horách na ledovcích. Měli cepíny, byli spojeni lanem a lezli po ledovcích. Byl to pro ně velký zážitek. Nejen z hor, z přírody, ale i ze síly společenství. V té chvíli, kdy jdou po ledovcích, tvoří jednu partu. Život jednoho závisí na životě druhých. Když jeden upadne, uklouzne, druhý ho musí zachytit a podržet, protože když upadne i druhý, musí ty dva zachraňovat třetí. Když jdou po svahu, tak je jedno, co kdo komu řekl, zda ho má zrovna rád hodně, málo, míň anebo vůbec. Je jedno, jak mu leze na nervy, jaké má kdo známky ve škole, jak je bohatý. V té chvíli je nejdůležitější jen jedno. Tvořit partu, kde všichni do jednoho táhnou za jeden proaz. Kde neštěstí jednoho, kterému druhý nezabrání, se stane neštěstím druhého a nakonec všech.

Když jsem byl v létě 2017 ve Švýcarsku, viděl jsem Matterhorn. Kdo první v historii vystoupil na horu už nevím. Pokoušeli se o to horolezci myslím z Francie a Itálie. Každá skupina šla z jiné strany. Jedna dorazila o něco dřív, a tak jí patřilo prvenství. Jenže při sestupu se stalo neštěstí. Jeden z dobytavatelů vrcholu se ve sněhu propadl do průrvy v ledovci a zahynul. Ale nejen sám, ale strhl sebou celou skupinu, kde všichni byli spojeni lanem a ten druhý ho nezachytil.

Jedna rada říká: Chceš-li jít rychle, jdi sám. Chceš-li dojít daleko, jdi s někým.

Těžkosti, námaha i pády patří k životu. Ale mohou nás velice posílit, abychom nemysleli jen na sebe, abychom za druhé dokázali i dýchat, jak se říká.

Život je právě o tom: nemyslet jen na sebe, umět okamžitě pomoci druhému, podřídit své vlastní choutky společnému cíli. A ve škole, v rodině, v kamarádství jde právě o toto, budovat společně své štěstí.

V rovině duchovní se zase říká: do nebe jdeme všichni společně, do pekla jde každý sám.

Měj hodně přátel. Znamená to hodně dávat, ale také to znamená hodně dostávat. Že nejde o peníze, to věřím, že už víš, zvláště pokud jdeš životem s druhým člověkem.

Já a moje sestra Lída „kousek“ od Matterhornu 27. července 2017.

Majda se ptá Marušky, Maruška se ptá Majdy

Co pro tebe znamenají Vánoce a jak prožíváš advent?

Maruška: Období Vánoc je asi jedno z mých nejoblíbenějších. Jsme všichni víc spolu a uděláme si čas na věci, na které normálně přes rok zapomínáme. Víím, že většina lidí už vždycky nedočkavě čeká, až už bude 24. prosince, ale podle mě je na tom všem nejlepší právě to čekání a prožívání adventu.

Majda: Moje dvě nejoblíbenější období v roce jsou letní prázdniny a právě Vánoce. Možná je to proto, že mám moc ráda pohled do zasněžené krajiny, ale určitě taky proto, že se o Vánocích konečně člověk alespoň na chvilku zastaví a může přemýšlet o opravdu důležitých a jiných věcech, na které si přes rok ani nevzpomene. O adventu se připravujeme na Vánoce. Samozřejmě pečeme cukroví a uklízíme, ale taky se každý večer všichni doma sejdeme u adventního věnce, přečteme si nějaký krátký text na zamyšlení z adventního průvodce, společně se modlíme a nakonec si i třeba zazpíváme nějakou křesťanskou písničku.

Co ti udělá největší radost?

Maruška: Největší radost mi udělá to, když se na mě někdo usměje. Úsměv je to nejmenší co můžete dát, nic vás nestojí, ale druhému tím uděláte radost. Je to taková maličkost, ale vždycky mi to zlepší den.

Majda: Tak samozřejmě mám velkou radost, když se mi něco povede. Ať už je to jen jednička z testu, nebo dobře zahraná skladba na koncertě. I z takových každodenních maličkostí mám radost. Ale nejvíc šťastná jsem, když jsem mezi svými přáteli. Třeba právě na táboře o prázdninách, nebo jen tak, když se někde potkáme.

Jakou zajímavou knížku jsi v poslední době četla?

Maruška: Nikdy jsem moc nečetla, ale pár knížek mě dost zaujalo. Jedna z mých oblíbených je asi Hvězdy nám nepřály.

Majda: Mojí oblíbenou knižní sérií je Hraničářův učeň. Knih je celkem asi 16. Já jsem sice teprve u 6. dílu, ale musím říct, že mě knížky zatím velmi zaujaly.

MARUŠKA

MAJDA

Rozhovor s Tomášem Bublanem

Jak ses k cestám po horách dostal, co byla tvá první a jak často se vydáváš na své poutě?

K cestám do hor jsem se dostal postupně. Na začátku stáli rodiče, kteří mě od mala brávali na výlety do přírody. S nimi jsem také absolvoval první cestu do Krkonoš a Jeseníků, což byly mé úplně první hory. Později jsem s několika kamarády začal podnikat již samostatné výpravy. V té době mne obzvláště ovlivnil kamarád Kuba, který už tehdy jezdíval se starším bratrem na vícedenní puťáky, a tak věděl, co taková cesta obnáší a co je nutné zabalit do batohu. Tyto zkušenosti jsme využili na naší první samostatné horské výpravě, což byl pětidenní přechod Orlických hor. Od té doby pořádáme nějaké horské dobrodružství každoročně, i když složení účastníků se průběžně mění. Kromě této tradiční akce vyrazím každé léto ještě na 2-3 výpravy sólo.

Tvá nejzajímavější, nejdelší a nejnáročnější pouť.

To je těžká otázka. Každá cesta byla zajímavá nějak jinak, takže nedokážu vybrat jen jednu „nejzajímavější“ akci. Co se týče délky, moje nejdelší pěší putování byla pouť z Třebíče do Říma, kdy jsme ušli asi 1200 km. Pokud se ale bavíme o horách, tak by asi první příčka připadla přechodu Karnských Alp, což bylo zhruba 150 km. Nejnáročnější výpravou byl pro mne sólo přechod Nízkých Taur v Rakousku, kdy jsem přecenil svou fyzickou a nakonec musel své „megalomanské“ plány poněkud zredukovat. Myslím, že asi nikdy jindy jsem nebyl více unavený.

Spíše tě vnímám, že se na hory vydáváš sám než ve skupině přátel. V čem si myslíš, že je tato horská samota dobrá, co vše ti přináší?

Už jsem naznačoval, že podnikám výpravy jak s kamarády, tak sám. Každá z těchto variant má své plusy i mínusy. Určitě bych neřekl, že jednu z nich nějak zásadně upřednostňuji. Moje zkušenost je taková, že při putování sólo se člověk může uvnitř více ztišit a pak mnohem intenzivněji vnímá všechnu tu krásu okolo. Na druhou stranu mi mnohdy chybí, že člověk na takových výpravách nemůže radost z té nádhery kolem s nikým sdílet. Holt každá mince má dvě strany.

Tvá sestra Lucka mi říkala, že máš nějakou jídelní puťákovou specialitu. Co to je a co vůbec na svých cestách jíš, co bys nám mohl doporučit?

Lucka měla na mysli jeden nevydařený experiment. Polárník Jarda Pavlíček má ve své knize Jak přežít v drsné přírodě pár receptů na tzv. raciony, což jsou různé směsi mající při minimální hmotnosti maximální energetickou hodnotu. Jaroslav zjistil, že z běžně dostupných potravin má největší energetickou hodnotu olivový olej a tak s ním začal dělat pokusy. Bohužel se zjistilo, že pokud není výdej energie extrémní (například při přechodu Grónska), tak člověk olej obratem vyzvrací. Řešením se ukázalo zahuštění oleje nějakým „plnivem“, které mělo vyzvracení oleje zabránit. V Příručce je konkrétně uveden racion, kdy se v určitém poměru smíchá olivový olej a sunar. Sunar je ideální plnivo, protože obsahuje mix všech důležitých minerálů a vitamínů. A právě tento racion jsem se rozhodl jednoho dne namíchat a vyzkoušet. Nevím, co se tehdy pokazilo, ale plnivo vyzvracení nezabránilo a racion skončil svůj krátký život v záchodové míse. Navíc se mi udělalo tak špatně, že jsem další experimentování s olejem zavrhnul. Standardně ale na výpravách jíme „normálnější“ věci. Na snídani je obvykle čínská polévka nebo ovesná kaše, na oběd chleba s trvanlivým salámem a na večeři nějaké instantní jídlo, nejčastěji těstoviny na různé způsoby. Důležité je, aby suroviny měly co nejnižší hmotnost a nezatěžovaly příliš batoh. Mimo to bereme ještě různé „zobání“ na doplnění energie během dne – sušené ovoce, ořechy, čokoládu, müsli apod. Pokud jedu na hory sám, většinou kvůli jednoduchosti a úspoře hmotnosti nevařím a jím pouze studená jídla. V poslední době zjišťuji, že na rozdíl od vody není jídlo na kratších výpravách tolik důležité a beru ho menší množství. Naopak více počítám s využitím vlastních tukových zásob. Jaroslav v Příručce uvádí 0,5 kg jídla a 0,5 kg vlastního tuku na den. Já jsem na svých výpravách vyzporoval to samé. Obvykle za den shodím zhruba 0,5 až 1 kg, záleží na náročnosti a stravě.

Jaký je tvůj denní harmonogram na cestě? Kdy vstáváš, kolik toho ujdeš...

Pokud jdu s přáteli, tak máme harmonogram celkem pevný. Budiček bývá obvykle v 7:00, následuje mše svatá, snídane a balení. Když se nám podaří něco před devátou vyrazit na cestu, je to úspěch. Pak se jde s krátkými přestávkami až do 12:00, kdy míváme oběd a asi hodinovou polední pauzu. Potom pokračujeme v cestě zhruba do 17:00, kdy začínáme hledat místo k noclehu (pokud není naplánováno dopředu). Většinou se snažíme, abychom kolem 18:00 už stavěli stany a chystali večeři. Po večeři obvykle uléháme rovnou do spacáků a po společné večerní modlitbě jdeme spát. Pokud jdu sám, tak čas moc neřeším. Vstanu s východem slunce a se západem slunce jdu spát. Kam dojdu, tam ulehnu. Jak jednoduché.

Pokud jde o délku denních úseků, nemá smysl se v horách bavit o kilometrech. Mnohdy krátký úsek v náročném terénu dá člověku zabrat více, než dlouhá trasa vedená po rovině. Proto používáme spíše čistý pochodový čas, který v Alpách i Karpatech uvádějí turistické rozcestníky. Na den obvykle počítáme zhruba 8 hodin.

Jakou extra věc si bereš s sebou, co bychom třeba u člověka s batohem na zádech nečekali?

Nic. Důležité je nebrat si žádné extra věci. Čím méně toho člověk má, tím líp. Samozřejmě je ale důležité, aby člověk měl s sebou to podstatné.

Nějaký nejsilnější zážitek či okamžik, kdy sis říkal, to nemuselo dobře dopadnout?

Takových okamžiků bylo vícero, i když se samozřejmě snažíme, abychom se nebezpečným situacím vyhnuli. Zažili jsme třeba velmi silnou vichřici na hřebeni, kdy jsme leželi po čtyřech a báli se, že se neudržíme a spadneme dolů ze srázu. Podobná situace se mi později přihodila i na jedné sólo výpravě. Náročné je občas i překonávání některých delikátních, velmi vzdušných pasáží, kdy je problém spíš psychologický než technický, protože si člověk uvědomí, že má pod sebou třeba kilometr prázdná a že by to byl opravdu dlouhý pád. Zajímavou zkušenost jsem měl letos, kdy se mi na jednodenním výletě (šel jsem jen na lehkou) podařilo v nepřehledném terénu zabloudit a když jsem se konečně našel, už jsem nebyl schopný před setměním sestoupit k autu. Protože pochod v noci byl příliš riskantní, rozhodl jsem se pro nouzový bivak v horách. Naštěstí byla i přes značnou nadmořskou výšku poměrně teplá noc, takže to nebylo tak hrozné. Předloni jsem zase při sestupu z jedné hory zvolil neprozřetelně alternativní trasu, která se sice zdála vhodnější, než normálka, ale bohužel opak byl pravdou. Cesta byla vedena velmi exponovaně po lámavé skále, kdy často člověku zůstávaly chyty v ruce a nebylo kam si stoupnout. Chvillemi mne napadalo, jestli vůbec z hory sestoupím. Nakonec ale vše dobře dopadlo.

Znám tě jako velkého ministranta od sv. Martina. Jak ses k ministrování dostal, co ti vše přináší práce s ministranty a jak na tebe působí současná generace ministrantů, kteří jsou mnozí právě tvůrci tohoto časopisu a této skupiny Harcovníků. Co jim chceš vzkázat?

K ministrování jsem se dostal jednoduše. Jednoho dne mě babička chytla za ruku, odvěkla mě proti mé vůli do sakristie a řekla, že ode dneška budu ministrovat. To jsem byl asi v první třídě a od té doby ministruji dodnes. K vedení ministrantů mne později přizval pan Mayer, který byl pro mne vždy takový ministrantský „guru“. Vše, co vím o ministrování, vím díky němu. Práce s ministranty mi přináší naději, že snad aspoň něco z toho, co my jsme přijali od starší generace ministrantů, poputuje dál a zapustí kořeny u té mladší.

Ze současné generace, o které mluvíš, mám velkou radost. Vidím tam spoustu skvělých kluků, kteří neváhají obětovat svůj čas a energii pro dobrou věc. Když moje generace postupně s ministrováním končila, nastalo takové hluché období, kdy nových ministrantů bylo velmi málo. Tehdy skončily ministrantské tábory a skončily i ministrantské schůzky. Na dětské i mládežnické mše nechodil z ministrantů téměř nikdo. Tato generace kluků je pro mě symbolem určitého oživení, kdy jsme po několika letech mohli znovu ministrantské schůzky obnovit a dokonce uspořádat i několik ministrantských výprav. Klukům bych rád vzkázal, že jsem hrozně vděčný za jejich službu u oltáře a za jejich ochotu, se kterou přijdou pomoci, když je například potřeba vyzdobit kostel před Vánoci nebo zabalit cukroví na Farní den.

Jaký cestovatelský sen ještě máš, kam by ses rád podíval, dostal, doputoval?

Na jednu stranu je spousta míst po celém světě, kam bych se rád podíval. Asi bych jich dokázal vyjmenovat desítky, možná stovky. Na druhou stranu vnímám v poslední době více krásu české krajiny, takže možná mnohé cestovatelské touhy jsou slabší než dříve a já více objevuji místa, která mám doslova za humny. Nicméně někde na dně duše je pořád touha po divoké kráse dalekých krajů. Určitě bych rád na vlastní oči viděl třeba Trango Towers v Kárákóramu nebo Mount Asgard na Baffinově ostrově, rád bych v Himálaji stanul tváří v tvář největším velikánům planety, rád bych putoval po ledovci Baltoro pod K2 nebo stanul pod Stříbrnými horami v srdci nejčernější Afriky, rád bych se škrábal na Carstenszovu pyramidu na Papui nebo zdolal nějakou tepui v Guyanské vysočině. A takhle bych mohl pokračovat dál hodně dlouho. Kdybych ale měl vybrat jedno jediné místo, které bych někdy rád navštívil, tak by to byla Cordillera Huayhuash v Peru, kterou mnozí považují za nejkrásnější pohoří vůbec.

A co dálkové poutě, do Santiaga - už jsi tam byl či tě to neláká a proč?

Nebyl a láká. Jak jsem se už zmiňoval, podnikli jsme s kamarádem Kubou pouť do Říma, kdy nám cesta dlouhá 1200 km zabrala asi 40 dní. Brzy po návratu domů jsme začali plánovat cestu z Třebíče do Santiaga. Chtěli jsme k tomu využít jedny z posledních prázdnin, které nám zbývaly. Bohužel nás tehdy zastavil jakýsi záchvat malomyslnosti, takže jsme nakonec nikam nevyrazili. Dodnes si to trochu vyčítám, protože po nástupu do práce už časové možnosti nejsou takové, jaké bývaly během školy. Situace je v současnosti taková, že cestu máme naplánovanou, ale zatím jsme se neodhodlali vyrazit a pořád to odsouváme na neurčito. Tak snad někdy. Jinak jsme mimo to podnikli spoustu kratších poutí, které ale většinou nepřesáhly jeden týden putování.

Děkuji za rozhovor.

The logo consists of the word "VÍTEK" in a bold, black, sans-serif font. The text is contained within a white arrow-shaped box that points to the right. The box has a black outline and a black shadow effect, giving it a three-dimensional appearance as if it's a sign or a sticker.

Bosochodectví

Zdravím vás, přátelé, a vítám vás u mé již druhé úvahy/článku. Dneska jsem se rozhodl přiblížit všem, kdo toto mají v plánu číst, radosti i strasti bosochodců. Celkem mě toto téma zajímá, a i přestože občas boty obuji, myslím, že vám tady mohu poukázat na pár zajímavostí, o kterých jste ani nevěděli. Samozřejmě ne všechno v tomto článku pochází jen z mé hlavy a některé informace jsem dohledal.

JAK CHODIT NABOSO?

Rozumné by bylo začít tím, jak se vlastně má správně podle odborníků chodit naboso, abychom neutrpěli nějaké zdravotní problémy. Jelikož jsme všichni od malička chodili v botách, naučili jsme se našlapovat zcela jinak, než nám příroda určila. Od dětství jsme vedeni, že máme došlapovat na patu a špičku položit na zem až po patě. Tak se nám sice dobře chodí v botách, ale pokud tak chodíme i bez bot, můžeme z toho mít nepříjemné problémy. Z mé vlastní zkušenosti vím, jak nepříjemně dokážou bolet záda po špatném a dlouhodobém chození bez obuvi. Když chcete chodit naboso a dobře, měli byste našlapovat na patu a špičku zároveň. Sice vás to možná ze začátku bude rozčilovat, ale za čas si zvyknete. Dalším bodem je také dobré přemýšlení, kde si boty zout. Ano, existují lidé, kteří tak chodí všude, ale musíte mít velmi tvrdé a zkušené nohy a plně si uvědomovat rizika některých míst. Popálené nohy od teplého asfaltu, vycházka naboso po školní jídelně i rozříznuté nohy o stěp ve městě - to vše jsem prožil a bylo to jen díky mé nepříliš chytré úvaze. Takže pokud se tomuto chcete věnovat, doporučuji začít pouze v bezpečných místech. Nebo si samozřejmě můžeme pořídit barefoot, boty s měkkou podrážkou určenou pro bosochodce.

VÝHODY

Samozřejmě tato aktivita má svá velká pozitiva. Pomáhá nám srovnat naše přetlačené nohy z bot, kde není pro naše chodidlo zrovna nejlepší prostředí, pomáhá při poruchách rovnováhy a pokud chodíme dobře, rovná i záda. Samozřejmě nám také tvrdne kůže zespodu, takže jsou naše nohy odolnější. A v neposlední řadě se jedná o velmi příjemnou a masážní činnost.

RIZIKA

Každá aktivita musí mít své špatné stránky a myslím, že je dobré o nich vědět. O špatné chůzi a jejich následcích jsem se rozepsal již tady nahoře, ale to není ani zdaleka vše, jak nám bosochoďectví může škodit. Nemáte žádnou ochranu na svá chodidla, a tak snadno utržíte malé či velké zranění zespod a je úplně normální, že vaše nohy budou krváčet každou chvílí. Zároveň taky mnohem víc bolí, když o něco zavadí váš palec anebo když vám někdo na nohu přímo šlápne. Další problém se nachází také v tom, když se úplně nedíváte na cestu a šlápnete do cizích výkalů. Taky se mi to stalo a není to zrovna příjemná záležitost. A pokud se vrátíte ze své

procházky, i přesto že jste do žádného exkrementu nešlápali, vaše nohy jsou často špinavé a vy si je musíte jít umýt. Nebo pokud nejste zrovna čistotní, můžete použít ponožky, a tak neušpíníte nic z vašeho okolí.

Tak jsem u konce. Jsem rád, že jste se dostali až sem, a pokud se chystáte věnovat bosochoďectví, budu vám držet palce.

FILIP

Srandy kopec

Proč má kanec smutný oči?
Protože má za manželku svini a děti prasata.

Víte, proč mafie nemá ráda svědky Jehovovy?
Protože mafie nemá ráda žádné svědky.

Děti, jak dělá ovečka?“
„Bee!“
„Dobře.“
„A jak dělá kohoutek?“
„Kykyryký!“
„Dobře. A jak dělá svině?“
„Dobrý den, silniční kontrola, vaše doklady prosím.“

Co znamená 50 policejních aut před zvláštní školou?
Třídní schůzka.

Proč si policisté stále olizují hodinky?
Protože Tik-Tak má jenom dvě kalorie.

Přijde Pepíček za maminkou, že ho bolí hlava.
„Maminko, mě bolí hlava.“

Maminka mu odpoví: „Víš, Pepíčku, musíš hodně pít.“
Pepíček: „Dobře, takže kde je kořalka?“

Přijde učitel do třídy a řekne: Tak děti tato místnost má 15 m², sluníčko sem svítí pod úhlem 20 stupňů, kolik mi je let? Udivené děti otevrou pusy dokořán a neví. Přihlásí se Pepíček a řekne: 48 let Na to učitel řekne: Jak jsi na to přišel Pepíčku? Pepíček odpoví: Já mám doma bratrance, kterému je 24 let a táta říká, že je napůl blbec.

The logo consists of the word "TONDA" in a bold, black, sans-serif font. The text is contained within a white arrow-shaped box that points to the right. The box has a black outline and a black arrowhead on the right side.

Ještěd 2021